

и тозчасъ са показа до колко е то било слабо построено. Въ едно отъ писаните свидѣтелски показания са казваше, че подсѣдимия е писалъ писмо, въ което възбуждалъ народа да са подигне. Това писмо не бѣше представено, а подсѣдимия заяви, че той никога не е писалъ подобно писмо. Въ системата на турското сѣдопроизводство никаква повѣрка на тоя фактъ не е била мислима и сѣда, безъ сѣко по-нататашно изслѣдование, постановилъ би приговора. Но Скайлеръ попита, не може-ли да повика свидѣтеля, на което Селимъ-ефенди тозчасъ са сѣгласи. Свидѣтеля потвърди показанието си и заяви, че той отлично знае почерка на подсѣдимия. Като го попита Скайлеръ знае ли да чете, той отговори: „не, но се накъ различавамъ почерките.“ Селимъ-ефенди потвърди, че, дѣйствително, човѣкъ и неграмотенъ може да познава почерка. „Да кажемъ,“ продължи Скайлеръ, — „но какъ са научи, що е писано въ писмото?“ — „Другите ми казаха, отговори свидѣтеля.

Увѣренъ сѣмъ, че деветъ десети отъ свидѣтелските показания, които се четатъ въ сѣдилището на Селимъ-ефенди, сѣ така сѣщо достовѣрни, като горното, и Скайлеръ, като видя, що е то за сѣдилище, не си губеше вече времето да го посѣтѣва. Но тѣ се пакъ останаха въ най-любезни отношения съ Селимъ-ефенди, даже слѣдъ испращанието отъ Скайлера на телеграммата за мѣките и маханието на Селимъ-ефенди отъ мѣстото, което занимаваше.
